

а после отново започвалъ. Преобразуванията на горнитѣ му пластове, принудили всички водачи да избератъ новъ пѣть и по тоя начинъ човѣшки кракъ почти не стѣпялъ край жилището на Улриха.

И всички го вече забравили.

*

Презъ пролетѣта на 1900 год. грамадни ледни плочи, навѣваци страшенъ студъ, били вече на двадесетъ крачки отъ колибата.

Въ това време, следъ кратко боледуване, починала Мария.

Убитиятъ отъ скръбъ старецъ стоялъ неподвижно надъ нея цѣли тридесетъ и шесть часа. Най-подиръ, дошълъ на себе си, той се възползувалъ отъ една лунна нощъ, за да я занесе на гробищата, дето я погребалъ на една полянка, осѣяна съ нацвѣтѣли макове.

Смъртъта на Мария не разтревожила никого въ селото; а може би и никой не узналъ за нея.

Като се минало доста време и нѣмало, кой да му набави необходимитѣ за живота нѣща, що Мария ходѣла да купува, Улрихъ се осмѣлилъ да приближи къмъ селото...

То било станало голѣмо, съ нови пѣтища, нови кѣщи, съвсемъ нови за него жени и мъже.

... А ледникътъ все продължавалъ да върви. На мѣстото на по-раншнитѣ ледени плочи, разтопили се отъ лѣтния пекъ, идвали по-горнитѣ, стопявали се и се замѣняли съ нови. Нахлуващия тѣнеприятель употребилъ още десетъ години за да достигне последната крачка. Най-после челото му се блѣскало въ основитѣ на и тѣй едва държащата се кѣшурка на Улриха.